

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **P. G.,**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem sídlem 182 00 Praha
8, Černého 517/13

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,**
sídlím 702 18 Ostrava, 28. října 117
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.8.2017 č. j. MSK 26111/2017

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Kopřivnice ze dne 6.1.2017 č. j. 1448/2017/Rozs o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

2. Žalobce namítal, že úvahy správního orgánu I. stupně o zavinění jsou nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, forma zavinění (vědomá nedbalost) nebyla prokázána. Žalovaný ačkoliv shledal pochybení správního orgánu, nezjednal nápravu, tedy nezměnil (odůvodnění) rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle § 90 odst. 1 písm. c) silničního zákona nebo rozhodnutí nezrušil.
3. Žalobce dále shledal porušení zákazu dvojího přičítání v tom, že správní orgán hodnotil jako přítěžující okolnost obecnou závažnost překročení rychlostního limitu a obecnou závažnost porušení povinnosti řidiče mít u sebe řidičský průkaz. Stejně tak je nepřípustné, aby správní orgán hodnotil při výměře sankce to, jaký druh a sankční sazbu stanovuje zákon. Žalobce dále uvedl, že správní orgán opomenul hodnotit některá zákonná kritéria pro výměru pokuty dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, zvláště ve vztahu k oběma projednávaným přestupkům, např. zda a případně jakým způsobem byl žalobce pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení. Správní orgán opomenul při výměře sankce hodnotit okolnosti přestupku, konkrétně jako polehčující okolnost kvalitu a povahu dané pozemní komunikace, ideální atmosférické a výhledové podmínky, nízkou hustotu provozu a vysokou technickou úroveň jeho vozidla. Při výměře pokuty měl správní orgán zohlednit též délku řízení a dále měl popsat a zohlednit svou rozhodovací praxi v obdobných případech. U hodnocených zákonných kritérií správní orgán neuvedl, zda se jednalo o polehčující či přítěžující okolnost, jakož ani to, jaký vliv má toto kritérium na konečnou výši sankce. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně rovněž není zřejmé, proč správní orgán považoval s ohledem na hodnocená kritéria za adekvátní uložit pokutu ve výši 3.200 Kč. Žalobce rovněž namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť ten v závěru rozhodnutí poučuje žalobce o tom, kdy může požádat o upuštění od výkonu zbytku zákazu činnosti, resp. o navrácení řidičského oprávnění, ovšem žalobci žádný zákaz činnosti uložen nebyl.
4. Výhrady měl žalobce i ve vztahu k výroku, který dle jeho názoru neobsahuje odkaz na všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Výrok neobsahuje odkaz na § 13 odst. 1 zákona o přestupcích, který stanovuje podmínky pro uložení pokuty, jakož ani odkaz na § 12 odst. 1 téhož zákona, který obsahuje zákonná kritéria pro výměru sankce za přestupek. Schází také odkaz na § 12 odst. 2 téhož zákona, neboť byla ukládána společná pokuta za dva přestupky projednávané ve společném řízení.
5. Dle žalobce správní orgán překročil svou pravomoc, neboť mu výrokem závažně určil, že pokutu a náklady řízení musí uhradit přiloženou poštovní poukázkou.
6. Žalobce dále namítal, že měření rychlosti Policií ČR bylo provedeno za jízdy z policejního vozidla v civilním provedení, což nemá oporu v zákoně a jedná se o překročení pravomoci dle § 79a silničního zákona, neboť ke skrytému měření by

musela být obecní policie výslovně zmocněna zákonem. Skryté měření rychlosti je v rozporu s účelem, který u měření rychlosti vyžaduje § 79a silničního zákona.

7. Skryté měření rychlosti je v rozporu s účelem, který u měření rychlosti vyžaduje § 79a silničního zákona.
8. Žalobce rovněž namítal, že zásah do soukromí spočívající v pořizování záznamu soukromého vozidla v určitém čase a na určitém místě a prostoru ve vozidle spolu s řidičem a případnými spolujezdy skrytým způsobem nemá v zákoně žádnou oporu a jedná se tedy o nezákonně získaný důkaz, který je v řízení o přestupku nepoužitelný.
9. Správní orgán se nijak nezabýval tím, zda měření rychlosti prováděl oprávněný subjekt, zda účel měření rychlosti byl souladný s právem.
10. Žalobce dále vyslovil pochybnosti o použitém rychloměru, neboť jeho vlastníkem, výrobcem i subjektem, který jej ověřil, je RAMET a.s. Dle jeho názoru nelze ověření tímto subjektem důvěřovat a pro jeho další používání je nutné provést nové ověření nebo přezkoušení rychloměru jiným subjektem. Je zcela nepřípustné, aby se na výkonu veřejné moci jako autorizované metrologické středisko podílel výrobce a současně vlastník ověřovaného měřidla. Takový subjekt je již z povahy věci vyloučen z ověřování svého výrobku. K ověření provedenému zcela zjevně podjatým subjektem proto nelze přihlížet.
11. Žalobce dále namítal, že správní orgán od naměřené rychlosti odečetl jakousi „odchylku“ 5 km/h, se kterou mají být rychloměry schvalovány, ovšem již neuvádí, z čeho takové skutečnosti dovozuje, ani z žádného z provedených důkazů nelze tvrzení správního orgánu ověřit. Takovýto postup proto žalobce shledává nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.
12. Žalobce rovněž uvedl, že ve správním řízení zejména namítal, že je zřejmé, že ke změření rychlosti došlo v úseku s určitým zakřivením a je proto nutné věrohodně zjistit, jaké je zakřivení úseku, kde proběhlo měření a zjištěný údaj je následně nutné porovnat s návodem k obsluze, neboť pouze měření provedenému v souladu s návodem k obsluze svědčí ověření, což vyplývá z výroku ověřovacího listu. Správní orgány zatížily svá rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť neprovedly jako důkaz jediný dokument, ze kterého by vyplývalo, co je to zatáčka podle návodu k obsluze a jaké je zakřivení měřeného úseku. Jejich závěry o tom, že se o zatáčku nejednalo, je naprosto nepodložený, a proto nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Žalobce zastává názor, že se o zatáčku jednalo, správní orgány nemohly věcně posuzovat námitku, že měření rychlosti bylo v rozporu s návodem k obsluze provedeno v zatáčce, pokud dokazováním není zjištěno, zda návod k obsluze měření v zatáčce povoluje, zakazuje, či vůbec nezmiňuje

a co je to případně zatačka (či naopak přímý úsek) podle téhož dokumentu. Správní orgány nemohly dospět k závěru, že měření rychlosti proběhlo v souladu s návodem k obsluze, když tento nebyl proveden jako důkaz. Naprosto nepřezkoumatelný je i závěr správního orgánu, že snímek nenese žádné známky pochybností o správnosti měření, neboť správní orgán neuvádí, jaké známky by případně pochybnost o správnosti měření vzbuzovaly a z čeho to dovozuje.

13. Žalobce také namítal, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, neboť z nich nelze zjistit, jakou časovou verzi příslušných právních předpisů správní orgány užily při rozhodování. Správní orgány totiž uvedly maximálně to, že rozhodovaly na základě právních předpisů „ve znění pozdějších předpisů“, což však může představovat v zásadě jakékoliv znění kromě původního (prvotního).
14. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K námitce ohledně zavinění uvedl, že řízení před správními orgány obou stupňů tvoří jeden celek. Žalovaný posoudil zavinění jednoho z obou přestupků odlišně od správního orgánu I. stupně, který konstatoval vědomou nedbalost, nicméně dospěl k závěru o mírnějším druhu nedbalosti (nedbalost nevědomá), toto odlišné posouzení je tedy ve prospěch žalobce. Výrok prvostupňového rozhodnutí přitom žalovaný nezměnil, neboť formu zavinění posoudil u obou přestupků shodně jako nedbalost. Odůvodnění uložené sankce pokuty je zcela přezkoumatelné, žalovaný poznamenal, že tuto námitku vznesl žalobce již v odvolání a žalovaný se s ní v napadeném rozhodnutí vypořádal. Dle žalovaného správního orgán precizně uvedl, které okolnosti, k nimž při ukládání sankce přihlížel, považuje za polehčující a které za přitěžující. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí přitom nijak nevyplývá, že by žalobci kladl k tíži obecnou závažnost přestupku nebo druh a výměru sankce stanovené zákonem. Tyto skutečnosti pouze konstatoval, aby uvedl, v jakém rámci se při ukládání sankce bude pohybovat, avšak nepovažoval je za okolnosti přitěžující. K námitce, že správní orgán nehodnotil, zda a jak byl žalobce pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení, žalovaný poznamenal, že dosud nevyšlo najevo a žalobce to ani nyní netvrdí, že by pro týž skutek byl postižen v disciplinárním řízení. V tomto směru tedy nebylo co hodnotit. Skutečnost, že správní orgán I. stupně žalobce poučil o možnosti upuštění od výkonu zbytku sankce zákazu činnosti, je vadou, která nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť sankce zákazu činnosti nebyla žalobci uložena.
15. Žalovaný dále uvedl, že není vadou výroku, pokud v něm nejsou uvedena obecná ustanovení § 12 a § 13 zákona o přestupcích, když je v něm uvedeno speciální ust. § 125c odst. 5 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu. Ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích je přitom uvedeno v odůvodnění rozhodnutí, obsah § 12 odst. 2 zákona o přestupcích je tam citován a správní orgán podle nich postupoval. Je na žalobci, jakým způsobem pokutu a náklady řízení správnímu orgánu uhradí. Je zřejmé, že nabídkou přiložených poštovních poukázek hodlal správní orgán platbu žalobci zjednodušit, nikoli ztížit a že žalobce je oprávněn zaplatit danou částku i bezhotovostním převodem na účet správního orgánu.

16. K námitkám proti měření rychlosti žalovaný podotkl, že rychlost vozidel měřila Policie ČR, nikoli obecní policie. Měření rychloměrem umístěným ve vozidle Policie ČR, které má tzv. civilní provedení, je zcela běžnou praxí. Záznam z rychloměru je pořizován nikoli prvotně za účelem audiovizuálního zachycení jízdy vozidla, nýbrž za účelem změření jeho rychlosti. Vnitřní prostor vozidla na záznamu z rychloměru viditelný není. O zásahu do soukromí žalobce nelze vůbec uvažovat. Ověřování měřidel dle zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, není správním řízením. Námitka podjatosti společnosti RAMET a.s. je proto bezpředmětná. Odečtení odchylky 3 % od naměřené rychlosti je zcela ve prospěch žalobce. Není pravdou, že žalovaný pouze zopakoval úvahy správního orgánu I. stupně. Žalobce polemizuje s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, nikoli s rozhodnutím žalovaného.
17. K námitce ohledně použitých právních předpisů žalovaný uvedl, že správní orgány rozhodovaly v souladu se zásadou zákazu retroaktivity vyjádřenou v § 7 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Nová právní úprava, tj. zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, účinný od 1.7.2017, není pro žalobce příznivější, žalovaný tedy nebyl povinen se touto otázkou výslovně zabývat. V zákoně č. 361/2000 Sb., o silničním provozu pak k žádné relevantní změně v rozhodné době nedošlo.
18. Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Ze správních spisů Městského úřadu v Kopřivnici a žalovaného zjistil krajský soud následující skutečnosti. Dne 19.10.2016 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že dne 19.10.2016 v 16:19 hodin v katastru obce Příbor, silnice I/48 řídil žalobce, jehož totožnost byla zjištěna z občanského průkazu a řidičského průkazu, vozidlo značky BMW X6, RZ X ve směru na obec Nový Jičín. Silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C mu byla naměřena rychlost jízdy 129 km/h, po odečtení odchylky radaru 4 km/h, činí výsledná rychlost 125 km/h v místě, kde je maximální povolená rychlost 90 km/h. Tím porušil ust. § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. a je podezřelý z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb. Dále řidič předložil neplatný řidičský průkaz (13.6.2016), tím porušil ust. § 6 odst. 7 zákona č. 361/2000 Sb. a je podezřelý z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. Žalobce odmítl oznámení podepsat a na místě se nevyjádřil. Součástí spisu je záznam o přestupku, včetně fotodokumentace vozidla s detailem registrační značky změřeného vozidla. Záznam o přestupku obsahuje údaje o místě, čase, rychlosti vozidla s označením registrační značky vozidla X, výrobního čísla rychloměru RAMER 10C 16/0277, režim měření – automatizovaný. Ve spise je rovněž ověřovací list č. 83/16 autorizovaného metrologického střediska RAMET a. s.

ze dne 13.4.2016 s platností do 12.4.2017, dále osvědčení policisty D. M., který prováděl měření, k obsluze měřícího zařízení RAMER 10C a výpis z evidenční karty řidiče.

20. Ze správního spisu správního orgánu I. stupně se dále podává, že po ústním jednání žalobce prostřednictvím své zmocněnkyně písemným podáním kromě jiného namítal, že měření bylo provedeno v zatáčce a pokud se správní orgán s jeho tvrzením neztotožní, navrhuje důkaz ohledáním místa a k tvrzení, že není možné provádět měření v zatáčce, důkaz návodem k obsluze zařízení RAMER 10C. Tvrdil rovněž, že ust. § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu nestanoví povinnost mít u sebe platný řidičský průkaz, nýbrž mít u sebe řidičský průkaz. Řidičský průkaz prokazatelně u sebe měl, a proto ust. § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu neporušil.
21. Rozhodnutím Městského úřadu Kopřivnice ze dne 6.1.2017 č. j. 1448/2017/Rozs byl žalobce uznán vinným tím, že dne 19.10.2016 v 16:19 hodin řídil motorové vozidlo tovární značky BMW X6, RZ X v katastru obce Příbor, na 32,1 km silnice I/48, ve směru jízdy na obec Nový Jičín nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla Policií ČR jako nejnižší skutečná rychlost naměřená rychlost jízdy 125 km/h a tím překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zákonem o silničním provozu o 30 km/h a více, přesně tedy o 35 km/h. Zároveň při této jízdě neměl u sebe platný řidičský průkaz. Jednáním řidiče spočívajícím v překročení rychlosti porušil ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, čímž se z nedbalosti dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Jednáním řidiče spočívajícím v absenci platného řidičského průkazu při jízdě porušil ust. § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž se z nedbalosti dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalobci byla uložena pokuta podle ust. § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu v částce 3.200 Kč a dále povinnost zaplatit náklady řízení paušální částkou 1.000 Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení a jejich úhradě přiloženými poštovními poukázkami. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím ze dne 2.8.2017 č. j. MSK 26111/2017. Odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
22. Podle ust. § 3 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2.
23. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen zákon o silničním provozu), ve znění v době spáchání přestupku, fyzická osoba se dopustí přestupku tím,

že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více.

24. Podle ust. § 79a zákona o silničním provozu je policie a obecní policie za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích oprávněna měřit rychlost vozidel. Podle ust. § 62 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, policie může, je-li to nezbytné pro plnění jejích úkolů, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy osob a věcí nacházejících se na místech veřejně přístupných a zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu úkonu.
25. Krajský soud předně konstatuje, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně jeden celek.
26. Co se týče přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec v daném místě stanovené na 90 km/h, krajský soud především činí závěr, že z § 79a zákona o silničním provozu a citovaného § 62 odst. 1 zákona o Policii, jednoznačně vyplývá, že Policie České republiky je oprávněna měřit rychlost vozidel a pořizovat při tomto měření obrazové záznamy. Podle článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod platí, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Měření rychlostí vozidel Policií České republiky a pořizovat při tomto měření obrazové záznamy je zákonem stanoveno. Měření rychlosti vozidel představuje jeden ze způsobů, kterým státní moc – policie – uplatňuje své oprávnění dohlížet na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. V daném případě tak byly splněny podmínky stanovené citovaným článkem 2 odst. 2 Listiny. Námitka žalobce, že se ze strany policie jednalo o zásah do soukromí spočívajícího v pořizování záznamu soukromého vozidla, není důvodná. Tvrzení žalobce, že byl pořizován i záznam prostoru ve vozidle spolu s řidičem a případnými spolujezdy, je v rozporu s obsahem záznamu o přestupku – fotodokumentace předmětného vozidla. Z žádného zákonného ustanovení nevyplývá, že by bylo zapovězeno, aby měření rychlosti vozidel bylo provedeno za jízdy z policejního vozidla v civilním provedení.
27. Krajský soud shledává nedůvodnými rovněž námitky žalobce proti měření rychlosti. Dle názoru soudu shromážděné důkazy zcela jasně prokazují skutkový děj a bez důvodných pochybností z nich vyplývá přesvědčivý závěr o tom, že se přestupek stal a že se jej dopustil žalobce. Ve správním spisu je založeno oznámení o přestupku sepsané na místě při silniční kontrole, fotografie z měřicího zařízení a kopie ověřovacího listu předmětného měřicího zařízení vystaveného autorizovaným metrologickým střediskem. Ve správním spisu se nachází osvědčení prokazující, že policista nstržm. D. M., který prováděl obsluhu měřicího zařízení, byl oprávněn k jeho ovládání. Nelze přehlédnout ani to, že žalobce bezprostředně po zastavení hlídkou Policie ČR nezpochybňoval ani překročení maximální dovolené rychlosti, ani správnost provedeného měření. Nedůvodné jsou i námitky žalobce ohledně použitého rychloměru a za spekulativní soud považuje tvrzení žalobce, že ověření předmětného

silničního radarového rychloměru RAMER 10C autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s., nelze důvěřovat. Za podstatné soud považuje, že měřící zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii, z čehož plyne závěr, že měřící zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 9/2013-35). Soud považoval za nadbytečné provádět dokazování ověřením nebo přezkoušením rychloměru jiným subjektem. K námitkám proti měření rychlosti soud uzavírá, že pro prokázání nejvyšší dovolené rychlosti je zcela dostačující, pokud spisový materiál obsahuje oznámení přestupku policie, záznam z měřícího zařízení a platný ověřovací list k měřicímu zařízení. Rozhodujícím důkazem o spáchání přestupku žalobcem byl snímek pořízený rychloměrem, který obsahuje zcela zřetelnou fotografii zadní části motorového vozidla a fotografii detailu registrační značky vozidla, jakož i naměřenou rychlost a další údaje. Shodně s žalovaným také krajský soud považuje za účelové tvrzení žalobce o měření rychlosti v zatáčce, nic takového z obsahu správního spisu neplyne. Záznam o přestupku uvedené účelové tvrzení žalobce o měření rychlosti v zatáčce přímo vyvrací. Krajský soud v daných souvislostech odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 40/2017-32, který detailně popisuje průběh měření předmětným měřičem RAMER 10C. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvádí, že „měření probíhalo z policejního vozidla za jízdy, a proto nemohlo mít případné zakřivení vozovky v dané věci na měření žádný vliv. Měřič RAMER 10 C provede korekci podle vlastní rychlosti automaticky a v případě nesprávného způsobu jízdy měřícího vozidla (např. prudké změny směru jízdy), vyhodnotí měření jako nesprávné a záznam o přestupku neuloží“. V označeném rozsudku Nejvyšší správní soud odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 17 A 33/2013-164 s tím, že Krajským soudem v Plzni byl v uvedené věci proveden důkaz návodem k obsluze radarového zařízení RAMER 10 C, z něhož vyplynulo, že měřící jednotka vybírá úsek, který je nejvhodnější pro dosažení potřebné přesnosti měření. Činí tak tím, že vyhledá v posloupnosti změřených hodnot úsek, který je nejvhodnější pro maximální přesnost. Po získání dostatečného počtu těchto měření je vypočtena průměrná hodnota rychlosti. Následuje ověření výsledku měření, tedy znovu se kontroluje další průběh signálu po změření rychlosti, a pokud by se o více než stanovenou chybu odlišoval, je měření anulováno, jinak je považováno za správné, konec citace. Krajský soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 83/2013-60, v němž Nejvyšší správní soud kromě jiného uvedl, že „pokud byla rychlost vozidla stěžovatele rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze“. Krajský soud uzavírá, že za situace, kdy rychlost vozidla žalobce byla rychloměrem zaznamenána, musela být metoda měření v souladu s návodem k obsluze. Námitky žalobce směřující do údajně nesprávně zvoleného místa měření jsou pouze spekulativní. Z výše uvedeného je zcela zjevné, že provedené měření bylo správné.

28. Dle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popř. rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o

započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1). Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahuje tedy výrok o vině, výrok o trestu a uložení povinnosti k náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku. Forma zavinění je z povahy věci součástí výroku o vině. Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Nedbalostní zavinění je vyjádřeno ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z výše citované právní úpravy nelze dovodit povinnost uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku i rozlišování mezi vědomou a nevědomou nedbalostí. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, které jak již výše uvedeno tvoří jeden celek, se podává, že žalovaný formu zavinění posoudil shodně jako správní orgán u obou předmětných přestupků jako nedbalost. Žalovaný u přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu (překročení nejvyšší dovolené rychlosti) zavinění ve formě nedbalosti nevědomé, tedy dospěl k závěru o mírnějším druhu nedbalosti, kteréžto odlišení nebylo v neprospěch žalobce. Toto odlišné posouzení řádně odůvodnil. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně přitom zůstal nezměněn. Z rozhodnutí žalovaného je tak zjevné, že postupoval podle § 90 odst. 4 správního řádu, neboť se nejednalo o změnu prvostupňového rozhodnutí. Soud se dále shoduje s názorem žalovaného, že není vadou výroku, nejsou-li v něm uvedena obecná ust. § 12 a 13 zákona o přestupcích, obsahuje-li označení speciálního ust. § 125c odst. 5 písm. f) z. č. 361/2000 Sb. § 12 odst. 1 a odst. 2 je pak citován v odůvodnění rozhodnutí.

29. Dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení. Žalobce se dopustil celkem 2 přestupků, které byly dle § 57 odst. 1 zákona o přestupcích projednávány ve společném řízení. Za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, v rozhodném znění, se uloží sankce pokuta od 2.500 do 5.000 Kč a zákaz činnosti od 1 měsíce do 6 měsíců tomu, kdo tento přestupek spáchal v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát. Za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se uloží pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč. Za více přestupků téhož pachatele se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný. Z rozhodnutí správních orgánů je zjevné, že se při stanovení výše sankce hledisky uvedenými v citovaném § 12 odst. 1 zákona o přestupcích zabývaly, podrobně vyjevily své úvahy týkající se výše uložené sankce, uvedly, jak okolnosti přitěžující, tak polehčující. Nutno podotknout, že kritéria uvedená v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích jsou demonstrativní a není třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem přezkoumaly naplnění každého z nich, např. otázku postižení pro týž skutek v disciplinárním řízení, jak namítá žalobce, neboť v průběhu správního řízení nevyvstala nutnost tuto otázku zkoumat. Proto se jí správní orgány zabývat nemusely. Správní orgány dle názoru soudu v této věci nepřekročily zákonné meze správního uvážení a stanovily sankci v přiměřené výši. V podrobnostech soud odkazuje na

odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů, která tvoří nedílný celek. Konstatoval-li správní orgán I. stupně v odůvodnění týkající se výše sankce, že žalobce porušil zákon o silničním provozu – překročil dovolenou rychlost a neměl u sebe platný řidičský průkaz při řízení vozidla, má soud za to, že z rozhodnutí neplyne, že by správní orgány z něj vyvozovaly jakékoli důsledky pro výši sankce. Z tohoto konstatování tedy nelze dovozovat porušení zákazu dvojího přičítání. Námitka nedostatečného odůvodnění výše uložené sankce není s ohledem na shora uvedené důvodná.

30. Ve shodě s žalovaným soud zastává názor, že nová právní úprava, tj. zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, účinný od 1.7.2017, není pro žalobce příznivější a žalovaný tedy nebyl povinen se touto otázkou výslovně zabývat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 191/2017-35). Ani zákon o silničním provozu ve znění účinném od 1.7.2017 není pro žalobce v žádném ohledu příznivější.
31. Správní orgány se dostatečně v odůvodnění rozhodnutí vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce, rozhodnutí jsou přezkoumatelná. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
32. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 20.02.2018

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje

